

CSORBA GYŐZŐ

Szép maradt

*Árvíz után a töltés kopasz nagyobbra rakták
Tavaly még a füvek ükunokái éltek
a füveké melyek kamaszkorom csodáit
észlelték a libapásztorlányok között*

*És ott is arra följebb a falu széle táján
a töltésen belül a vastag iszapot
ritkásan verte át az alászorult növényzet
De az a csonka fal még az a ferdült faoszlop!
Hol a kedves tanya? hol az a két öreg?*

*A Népház karzatán míg lent a tánc kavargott
verset írtam a deszka-mellvédre hős-szerelmes
Bemázolták*

*Sokat és sokfélét töröltem
itteni javaimból minek a maradék is
Fölösleges a helyszínen ihlete hogy idézzen*

*Ha kérdezősködöm mégis: — hivatalos
Csak véletlen hogy főleg az érdekel ki halt meg
mikor bontották le vágták ki költözött el*

*Egy gyűrött őszderes férfi köszönt minap rám
Megálltam néztem visszaköszöntem néztem újra
a szeme szeme végül a szeme engedett be,
nehéz volt megszólalnom két Lázár állt a járdán*

*De minek is? Egy rész velem kivágatik
vagy lezaratik végképp itt az ideje tudnom
Szép maradt minden így is: ég föld töltés Duna
és dugig tele most is a nappalok s az éjek.*

Köd a városon

*Az örömeket beszorítja
az öröm több lesz hogyha szétömölhet
a bánatokat beszorítja
a bánat több lesz ha szét nem ömölhet
Felülről: elvégeztetett
rendben vagy nem most már közömbös
alulról: fölforró csata
bizonytalan kigázolással*

*s talán formátlan fészek is
búvóhely mentség béke béke*

Eztán is

*A gyöngye fűre gyöngye fákra
a málnabokrok kócosára
nehéz gépek rontottak a
régie kertvég kopár sima*

*Majd jönnek a házmammutok
falak verandák ablakok
egybeállnak és megmerednek
megmerednek és megmaradnak*

*Hanem
birsek körték fű orgonák*

*csak élnek hajtanak tovább
tovább kell a törvénytelen
gledícsiákkal küzdenem
látom a lombrések között
a sok távol falat tetőt
a hűvös mély árnyékokat
dőlnék (lassított áradat)*

*s eztán is ha úgy tartja kedvem
a régi vastag fűbe fekszem.*

Anna-Maija Raittila

KÖLTŐ, A MAGYAR LÍRA NAGYSZERŰ FINN TOLMÁCSA

*Középkori katedrálisok ünnepi köznapisága
Asszisi Szent Ferenc és rokonai
forró Dél fügefák olajfák
mindig a tűz a nap a ragyogás*

*Tiszta homlokáról a hó
bőréről a fenyők
hangjából a félsötét éjszakák
egész lényéből a kristályvidék*

*Ez a parányi asszony csoda hogy elbírja magát
sorsok raja villószik komorul leng benne súlyosodik*

*ez a parányi asszony térben és időben ki tudja meddig ér
én láttam búcsúztatni vigasztalni halál előtt
és láttam egyszerű lelkek egyszerű örömeiben örülni*

*Északról a hűs rendet a hűség
bizonyosságát a keretek szelíd
erejét hozza körbehordja segít vele tanít
Délről a szertelen tüzet a lélek
Szentlélek-alakját a termékenyülés
hevét az extázis fekete-vörös viharát
Huzalok futnak erre-arra háló feszül
országok egein érintésre megrezdülő:
erősebb szívdobogás elég máris jelez*

*Ez a parányi asszony egész földet áttelepített
a fenyők közé akácok keveredtek a rétekre gémeskutak
ez a parányi asszony hazai nyelven szól hozzájuk az idegenben.*

F E H É R F E R E N C

Egy nyaláb szalmát vitt be a bátyám

*Egy nyaláb szalmát vitt be a bátyám,
a kín egész kazlát — a hátán!
S ahogy most utólag elképzelem,
toldozgatták az ígét félszegen:
„Ne ilyen búval, bánattal,
több örvendetes napokkal...”*

*Mintha színt kellene vallania —
állt az anyával szemben a fia:
hogyha azt az égi tarlókra átlehelték,
fölfogja-e majd így szalmányi testét?*

*(Ünnep volt? Vagy mankós maradiság?
De az, ami a csontvázgallyú télen visz át!
Ami a vérrel agyhártyánkban köröz még:
a szalmaalj-melegű, régtűnt közösség...)*

*Egy nyaláb szalmát vitt be a bátyám,
a kín egész kazlát — a hátán...
Városi jövevények — már csak a törekre értünk,
s hogy semmit meg ne értsünk:
mindent feldúlt az a
pálinkázó, éjjeli kártyacsata.*